

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.12.1966, sp. zn. 1 To 373/66, ECLI:CZ:KSUL:1966:1.TO.373.1966.1

Číslo: 39/1967

Právní věta: Při úvaze, zda u pachatele trestného činu opilství podle § 201 tr. zák. postačí k splnění účelu trestu pouze trest zákazu řízení motorových vozidel, je nutno pečlivě se zabývat nejen osobou pachatele, ale i okolnostmi případu, zejména bezpečím, které z jízdy pachatele vyplývalo.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 27.12.1966

Spisová značka: 1 To 373/66

Číslo rozhodnutí: 39

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Opilství, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 201

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 39/1967 sb. rozh.

Při úvaze, zda u pachatele trestného činu opilství podle § 201 tr. zák. postačí k splnění účelu trestu pouze trest zákazu řízení motorových vozidel, je nutno pečlivě se zabývat nejen osobou pachatele, ale i okolnostmi případu, zejména bezpečím, které z jízdy pachatele vyplývalo.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí n. Lab. z 27. 12. 1966 - [1 To 373/66.](#))

Rozsudkem okresního soudu v J. z 30. 11. 1966 sp. zn. T 321/66 byl obžalovaný uznán vinným trestným činem opilství podle § 201 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 8. 10. 1966 se požitím desetistupňových piv přivedl do stavu podnapilosti a pak řídil po silnici nákladní automobil tov. zn. Praga V3S, přičemž byl zadržen hlídkou VB. V krvi obžalovaného bylo zjištěno 1,9 promile alkoholu. Obžalovanému byl uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu dvou roků.

K odvolání okresního prokurátora krajský soud doplnil napadený rozsudek ve výroku o trestu tím, že obžalovanému uložil též trest nápravného opatření v trvání šesti měsíců se srážkou 10 % z odměny za práci ve prospěch státu.

Z odůvodnění:

Prokurátor ve svém odvolání, jímž tento rozsudek napadl, se domáhal přísnějšího potrestání obžalovaného s poukazem na sklony obžalovaného k požívání alkoholických nápojů, které se u něho projevují i v pracovní době a na značnější podnapilost obžalovaného, v níž automobil řídil. Navrhl proto, aby žalovanému byl uložen též trest nápravného opatření.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo a shledal, že okresní soud pochybil ve výroku o trestu.

Skutková zjištění prvního soudu jsou úplná a správná a první soud nepochybil ani v právním posouzení skutku obžalovaného. Důkazy, provedenými před soudem prvního stupně v souladu s doznáním obžalovaného, je dostatečně prokázáno, že obžalovaný řídil nákladní automobil, ač byl pod bezprostředním vlivem požitých alkoholických nápojů, a že tedy vykonával činnost, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku.

První soud nepochybil ani potud, pokud obžalovanému uložil delší trest zákazu řízení motorových vozidel, neboť obžalovaný pro své sklony k požívání alkoholických nápojů nedává záruku, že by tuto činnost mohl vykonávat bez ohrožování bezpečnosti dopravy. Uložení tohoto trestu je tedy v souladu s účelem, který zákon ukládáním trestů sleduje. Pokud však první soud obžalovanému uložil pouze tento trest, podcenil některé významné skutečnosti, které zvyšují stupeň nebezpečnosti jeho činu pro společnost a které nenasvědčují pro závěr, že účelu trestu bude dosaženo pouze tímto trestem. Předně nelze ponechat bez povšimnutí, že obžalovaný během doby, kdy řídil auto, několikrát zastavil na několika místech a zpravidla tam také pil pivo nikoliv v množství, které by bylo možno považovat za nepatrné. Stupeň ohrožení silniční dopravy je také zvyšován značnější podnapilostí obžalovaného, kterou na něm pozoroval např. i svědek K, i tím, že řídil těžší nákladní auto. Ve zvýšené míře způsoboval nebezpečí ohrožení i života a zdraví dalších osob, které s ním v nákladním automobilu jezdily. Ani dosavadní život obžalovaného nelze bez výhrad označit za řádný život pracujícího člověka, neboť i když mu nelze vytýkat závady v plnění pracovních úkolů, přesto se dosti často přivádí do podnapilého stavu a zavadává tak příčinu i k rodinným nesrovnalostem. Všechny tyto skutečnosti proto vyžadují, aby obžalovaný byl za svůj skutek potrestán citelněji, než jak učinil první soud. S přihlédnutím k majetkovým, výdělkovým a osobním poměrům obžalovaného, zejména též s ohledem na to, že obžalovaný je povinen se starat o dvě nezaopatřené děti, uložil mu odvolací soud přiměřený trest nápravného opatření se srážkou ze mzdy na nejnižší hranici, kterou zákon dovoluje. Protože k tomu nebyly důvody, nebyla změna zaměstnání obžalovaného nařízena.